

Chuyện Tình Học-Trò

Anh-Toàn

(Tên các nhân-vật trong truyện đều là hư-cấu, nếu có sự trùng-hợp với các đồng-môn của hai Trường, chỉ là sự ngẫu-nhiên, ngoài ý muốn của tác-giả.)

Tuy là cựu Học-sinh trường Phan và sống ở Toronto, nhưng mấy năm trước, tôi chưa biết đến nhóm PTG&ĐTĐ, cho đến một hôm, được anh Nhan-Ngọc-Sơn trao cho quyển đặc-san I do Texas ấn-hành, tự dưng tôi thấy mình nao-nao kỳ lạ, tôi lật từng trang, đọc chậm rãi, vì sợ mình sẽ đọc hết cuốn sách sớm. Tuy vậy, tôi lại chẳng đọc được gì, vì lúc đó, trong ký-ức mình đã nổi dậy hình ảnh ngôi trường cũ, lớp học xưa, quý Thầy, Cô...cùng lúc với bao khuôn mặt của bạn bè thân-thiết đã ập về quanh tôi thật gần gũi, thân thương...

Tôi đọc trong danh-sách Giáo-Sư, thấy tên Thầy Lê-Văn-Quới, dạy Việt-Văn, tôi nhớ mãi Thầy đẹp trai, và đặc biệt là có nét viết mà các chữ “g”, chữ “q” kéo thẳng tắp dài xuống dưới trông rất ngang tàng và đẹp, tôi cũng không quên là có lần mình đã làm 1 bài thơ... “con cóc” lén viết ở trên bảng trong giờ ra chơi để tặng Thầy (tôi không ký tên, nên có lẽ cho đến bây giờ Thầy cũng không biết là của ai viết!), trong đó có hai câu đối:

“Thầy cặm-cui, giảng từng lời yêu nước

Trò loay-hoay, nghĩ từng bước ca-rô...”

Khi vào lớp, thầy đọc hết bài thơ và khẽ mỉm một nụ cười...buồn, không nói gì...Tôi nhớ hình như Thầy cùng một vài các Thầy Cô khác, đôi khi mệt-nhọc thường chua-chát tự cho cái nghề Giáo là “**Nghề bán phở**”. Nhưng riêng theo thiển-ý của tôi, nghề của quý Thầy Cô, ngoài

phương-diện chuyên-môn là giáo-dục ra, đã “**đầu-tư tình-cảm**” được cho biết bao thế-hệ!.. Các Giáo-Sư của hai Trường Trung-Học Phan-Thanh-Giản, Trung-Học Đoàn-Thị-Điểm nói riêng, và ngành giáo-dục của VNCH nói chung đã thành-công!. Vì tôi thấy tuy các cựu HS trong toàn Quốc, xa trường trên cả

hàng chục năm, sau Quốc-nạn 1975 đến nay, ở tản-mác khắp nơi trên thế-giới, nhưng đâu đâu cũng tìm cách kết-đoàn lại trong tình Thầy trò, tình đồng-môn khẩn-khít, giản-dị và đầy thương-quý. Trong các cuộc hội hè, hoặc trong các tập-san, luôn luôn họ nhắc nhở các kỷ-niệm của thời đi học, không một ai nói đến hận-thù. Cái tinh-thần bác-ái, vị-tha và “**Tôn-Sư, Trọng Đạo**” đó có được, phải chăng là do sự dạy dỗ của Quý Thầy Cô?...

Nhắc đến Thầy, tôi không thể nào không nhắc đến bạn...Thuở đó, chúng tôi thường chia trong lớp ra làm 3 khu: “**Khu nhà lầu**” là khu vực các bàn học gần phía bàn Thầy, Cô, khu đó toàn là các học sinh giỏi, hoặc thuộc thành-phần “*con nhà giàu, đẹp giai, học giỏi*” Đối nghịch của khu đó là khu cuối lớp, mang danh là “**khu nhà lá**” dân ‘ba gai’, hoặc học dở. Khoảng giữa lớp là khu... “**ba-rọi**”, không giỏi mà cũng không dở, có đứa còn gọi đó là khu “đàng-hoàng nhất trong đám lộn-xộn” nữa. Có điều đáng buồn là Tôi lại...nhảy lên nhảy xuống giữa khu “nhà lá” và “khu ba-rọi” đó!... Lại càng lộn-xộn hơn nữa khi chúng tôi bắt đầu biết Yêu! Và có một **chuyện tình lâm-ly bi-đát** mà tôi xin kể ra đây để cùng các bạn ôn lại những kỷ-niệm vui buồn của một thời...:

...Chúng tôi thuở mới lớn, bắt đầu yêu thương vung-vít thì thằng nào, cho dù học ban A, B hoặc C cũng đều biết tiếng và “nể” nhất tên “Thỏ-Địa

Lưu-Manh-Bá”. Bá, tên thật là Lưu-Minh-Bá, (nhưng đã được các bạn âu-yếm đặt lại biệt-danh!). “Thổ-Địa” là vì hễ chúng tôi thấy 1 nữ-sinh nào mà “*hợp nhãn*”, muốn biết về lý-lịch của cô ấy thì chúng tôi chỉ cần mời “Thổ-Địa Bá ra quán “đá đậu” trước cổng trường ngồi uống nước và chờ người đẹp tan trường, chỉ cho Bá thấy, thế là Bá sẽ kể vanh-vách ngay là “em” họ tên gì, đang học lớp mấy, địa-chỉ, tình-trạng gia đình trong nhà, Cha Mẹ. có mấy anh chị em, và thậm-chí còn cho biết “em” đang học thêm Toán hoặc Anh-Văn ở đâu, thời-khoá-biểu ra sao nữa... Chúng tôi phục Lưu-Manh-Bá sát đất, phục cái... “*kiến-thức-sâu-rộng-bao-la-về-gái-Cần-Thor*” của Bá quá chừng chừng! Và nếu tôi nhớ không lầm thì người tốn tiền *thỉnh* Bá đi uống đá đậu nhiều nhất là...Tôi (!) và Hà-Việt-Cứ, tự *Cứ-Ốm*... Nói đến Cứ-Ốm, không thể không nhắc đến Diệp-Tấn-Cứ, tự *Cứ-Mập*. Tôi không hiểu Cứ-Mập ảnh-hưởng các văn-thi-sĩ nào của Tự-Lực Văn-Đoàn, mà Cứ-Mập sống gần giống như họ ở vài điểm: Cũng sống trên 1 căn gác nhỏ chật hẹp (hơi khác là các văn-thi-sĩ thì thuê căn gác trọ nghèo nàn, còn ở đây Cứ-Mập lấy căn gác của Bố Mẹ làm ổ) và dĩ-nhiên là bừa-bộn và cố *làm-ra-vẻ-dơ-kinh-khủng*! Hơn nữa, hình như Cứ-Mập là đứa hút thuốc sớm nhất trong lứa tuổi chúng tôi lúc bấy giờ!...

...Hôm lần đầu tiên được Cứ-Mập mời lên căn gác, tôi ngạc-nhiên khi nhìn thấy một bàn thờ nhỏ, tên Cứ-Mập viết trên lá Cờ vải, kèm theo tên một người con gái, và hai chữ CHI-MỘ viết phía dưới. Tôi hỏi, Cứ-Mập trả lời gọn:

-“*Thì đó là mộ bia của một mối tình chứ sao*”

...Chiều hôm đó ngoài trời đang mưa lất-phất, mà Cứ-Mập lại nhất định đòi tôi chờ hấn chạy đến thăm ‘em’ - người con gái có tên trên tấm mộ bia độc-đáo đó. Tò mò, tôi liền chờ Cứ-Mập đi, khi xe ngừng trước cửa nhà ‘nàng’ Cứ-Mập và tôi còn ngồi trên Honda, Cứ-Mập chỉ vào nhà nói:

-“*Đó, đó, em đang ngồi chỗ cạnh bàn, tóc dài đó, mà thấy em đẹp không?*”

Tôi nhìn vào, chưa thấy rõ người đẹp tóc dài, là cũng đúng lúc người đẹp nhìn ra cửa, thấy Cứ-Mập, “nàng” bèn đứng ngay dậy, chạy vội ra...đóng sập cửa lại cái rầm !!! vì ánh đèn trong nhà rọi ra, ngược sáng, nên tôi...*tiếc hùi-hụi* là không được chiêm-ngưỡng dung-nhan của nàng ngoài cái bóng tóc dài tha-thướt !!!...Tôi nhìn Cứ-Mập, hấn thản-nhiên nói:

-“*Mày chạy xe vòng qua bên hông nhà đi, có cái cửa sổ phía bên đó đó.*”

Tôi chạy xe qua, chưa đến nơi thì cửa đã vội đóng trước rồi. Chúng tôi vòng quanh nhà, cho đến khi tắt cả các cánh cửa sổ đều đóng lại. Lúc đó Cứ-Mập mới chịu thôi và nói:

-“*Tao buồn lắm, mày còn tiền không? Minh đi uống cà phê rồi tao kể cho mày nghe chuyện tình của tao và em*”.

Thế là tôi lại dầm mưa với Cứ-Mập chạy vào quán cà phê, đến nơi, Cứ-Mập tâm-sự:

-“Mày biết không, tao theo em đã cả năm nay, em *con nhà gia-giáo*, vì Ba em *dạy* ở trường Đồng-Tâm (!), tao ngày nào tan trường cũng đến *ngồi đồng* trong cái quán đá đậu trước cổng trường Đoàn-Thị-Điểm để đón em. Nhiều lần thành thói quen, hễ em bước ra cổng là nhìn ngay về phía tao 1 cái, rồi che nón đi luôn. Một hôm tao trốn sau gốc cây, em ra, nhìn không thấy tao, em cứ nhìn mãi vào từng quán để kiểm, suốt 3 ngày như vậy. Tao nghĩ chắc là nàng đã ghiền cái bản mặt của tao rồi, nên tao mới xuất hiện trở lại, nàng nhìn thấy, tao được tia vui mừng khi gặp tao hiện lên trong ánh mắt nàng, trước khi nàng e-lệ che nón lại. Vì thế tao bèn lẻo-đẻo đi theo nàng một đoạn đường, khi đã vắng học-trò, tao bước lại và nói:

-“*Chào Cô, cô cho tôi đi theo nói với cô vài điều được không?*.”

Nàng đáp:

-“*Tôi với Ông là 2 người xa lạ, chẳng có điều gì để nói cả!.*”

Tao tấn-công luôn:

-“Tôi nghĩ mình không đến nỗi xa lạ, vì đã nhiều lần tôi bắt gặp ánh mắt của cô nhìn thẳng vào mắt tôi mà”.

Nàng phản-công lại:

-“Nhìn là chuyện thường ngoài đường phố, tôi không quen Ông, và Ông cứ đi theo tôi nói chuyện như thế này, lẽ người nhà tôi gặp thì đánh giá tôi như thế nào?”

Nhưng tao vẫn tấn-công tiếp:

-“Tôi cũng có nghĩ đến chuyện ấy, nên những điều định nói với cô, tôi đã viết trong lá thư này, xin cô nhận cho.”

Nói xong, tao đưa ra lá thư tình dày cộm -mà tao đã thức bao đêm trắng để viết- , trao cho nàng. Mà biết không, tao cứ sợ là nàng không nhận, nhưng nàng lại đưa tay cầm lấy lá thư liền, làm tim tao đập lung-tung mừng rỡ, vì tao tin là hễ nàng mà đọc lá thư *'thần sầu quỷ khốc'* đó của tao, bảo-đảm nàng yêu tao liền! Nhưng không ngờ, khi cầm lá thư trên tay xong, nàng giờ cao lên và...xé cho mấy xé!, rồi...*nhẹ-nhàng* buông những mảnh thư hoà với gió chiều bay tới tả vào mặt tao!!! Nàng phán:

-“Giữa 2 người xa lạ, không có điều gì để nói, và lại càng không thể nhận thư nữa. Xin chào Ông”.

Nói xong nàng che nón, quay lưng, *yếu-diệu thực-nữ* đi tuốt, để tao đứng lại chết trân với những mảnh thư tình tan nát.!”

Tôi hỏi:

-“Hay là em đã có bồ với thằng nào rồi ?”

Cứ-Mập đáp:

-“Chẳng có thằng nào hết, mà biết không, có biết bao nhiêu thằng theo em, mà em cứ tỉnh bơ, coi như pha hết ráo, vậy mới chết người chớ!, mà không tin, cứ hỏi Thổ-Địa-Bá đi”

Kể đến đây, Cứ-Mập rít một hơi thuốc Basto Vàng, và nhìn đăm-đăm ra cửa quán một cách đầy thi-sĩ... làm Tôi thấy nể *cái môi tình vĩ-dại* đó của Cứ-Mập ghê...đồng thời máu quân-tử-Tàu của tôi bỗng nổi lên...từ cục...từ cục..., tôi nói:

-“Mày dở ẹc!, hay để ngày mai tan trường, mày chỉ mặt em cho tao biết, để tao 'cua' báo-thù cho mày được không?”

-“Mày nói chơi hoài, có bao thằng con nhà giàu đẹp trai học giỏi còn cua em không được, huống chi mày!...Ừ hay là mình cá độ đi, để tao rủ thằng Bá, thằng Cứ-Ốm và thằng Đô nữa, nếu trong vòng một tháng mà mày dắt được em đi uống đá đậu, thì tụi tao mỗi đứa thua mày 200\$, còn nếu không mày bao tụi tao 1 tuần cà phê ghen?”

Thế là hợp-đồng đã ký-kết, ngày hôm sau, trước khi đi học, tôi đã thức sớm để *'trang-bị đến tận răng'* những vũ-khí chuẩn-bị tác-chiến của mình: Đầu chải *'tém'* và sậy *"phùng-ổ-gà"* cẩn-thận, cái cặp bỏ thêm mở sách nguyên-bản Anh-văn của Eric Maria Remarque, Edgar Allan Poe, Kahli Gibran...(loại sách mà tôi phải...vật lộn chí-tử với cuốn Tự-điển mới đọc được lổm-bổm chút ít!) Đeo cái kiếng tròn trắng 0 độ, giả như kiếng cận-thị để tăng thêm vẻ *trí-thức* cho khuôn mặt...*không-được-sáng-sủa-cho-lắm* của mình! Quần áo thì tôi đã cho cô em chút tiền lẻ để ủi cho láng cón. Đôi giày Bata cũng được đánh phấn lên trắng tinh sạch sẽ...

Tan trường, tôi, Hà-Việt-Cứ-Ốm, Diệp-Tấn-Cứ-Mập, Trần-Thành-Đô-Giáo và Thổ-Địa-Lưu-Manh-Bá cùng kéo nhau ra ngồi chễm-chệ trước cái quán-trực-xạ của cổng trường Đoàn-Thị-Điểm. Tụi nó đề-nghị mở màn dê này, tôi phải tạm-ứng chi trả châu nước hôm đó, sau này ai hơn thua sẽ tính sau...

...Rồi giây phút chờ đợi đã đến, cổng trường mở rộng, các nữ-sinh với tà áo dài tha-thướt tung bay cùng lúc đi ra cổng, làm tôi hoa cả mắt, tưởng như 1 dải lụa trắng khổng lồ chảy ra trên đường phố. Các cô lú lo như chim, nhưng hễ ai đi hơi gần gần đến phía bàn của tụi tôi thì *tự-động* các cô nói nhỏ hẩn đi và về mặt cô nào cũng *trang-nghiêm đáo để* !... Bỗng Cứ-Mập khều tôi:

-“Kìa, kìa Toàn, em đang che nón đi phía bên kia đường kìa, hơi xa xa về phía cây hoa Sứ, đám 4 đứa đó, em đi phía trong lề đó!”

Lưu-Manh-Bá tiếp theo:

-“Chà coi mái tóc thề của em đẹp không chịu được!”

Tôi bèn bật dậy, phóng lên chiếc xe đạp của mình và đạp theo em. Nhìn từ phía sau lưng, nàng đi nón lá, mái tóc dài rũ xuống đến gần eo, và eo nàng nhỏ xíu trông cũng đẹp thật. Tôi hộp đạp xe lên song-song để quan-sát đối-tượng, thì hơi thất-vọng!!!, em gầy, thuộc loại mà lũ chúng tôi ưa đặt là “*Mode de Oméga*”(thời đó, đồng hồ Oméga là loại mỏng nhất), nghĩa là vòng số 1, số 2, và số 3 bằng nhau, có thằng còn gọi là “*Mode suông-đuột như cây chuối*”, còn khuôn mặt chẳng có gì *điểm-lệ đến rụng-rún* như Cừ-Mập tả cả, em có nét bình-thường thôi. Mắt không sáng, môi không hồng và da không trắng! Dù thất-vọng, nhưng đã lỡ cá-độ với 4 thằng quỷ đó rồi, tôi đành thu hết can-đảm rề xe lại gần và làm bộ thắng kết 1 cái, loạng-choạng và hất cái cặp của mình xuống đất gần các cô. Nghe tiếng thắng xe đạp, cả 4 cái miệng của 4 cô đồng loạt ‘re’ lên cùng lúc, cỡ như là nốt nhạc Si thăng (#) cấp 3!, làm tôi dù chủ-động cũng giật mình, xanh mặt luôn, đâm ra vở kịch của tôi diễn đẹp, rất tự-nhiên. Cả 4 cô cùng nhìn về cái cặp rồi sách vở văng tung toé, rồi nhìn thấy cái bản mặt xanh lè của tôi, các cô quên cả...*cái làm điệu thường-trực ngoài đường phố*, mà chạy lại hỏi tôi:

-“Ồ, ông này, ông sao vậy”

Tôi loạng-choạng nghiêng xe đạp, một chân chống xuống đất, một tay vịn trán,...vì bất thần bị cả 4 cô vây quanh nên tôi sợ-đến-đổ-mồ-hôi-trán luôn, tôi ấp úng:

-“Ồ.. ư.. tự nhiên tôi thấy chóng mặt quá...”

Một cô vịn lấy ‘ghi-đông’ xe nói:

-“Ông xuống xe đi, tôi giữ xe cho...”

Cô khác nói:

-“Ông ngồi đỡ xuống lề đường đi...”

Cũng may là trận mưa đêm qua nên lề đường

sũng nước, tôi liền nói với giọng phều-phào đứt quãng:

-“Đất ướt nhẹp...,ngồi không được...,tôi chỉ cần uống 1 ly nước chanh là khỏe ngay,...các Cô làm ơn đem xe và sách vở của tôi vào quán bên đường đó,...luôn tiện tôi xin mời các cô vào uống nước..”

Thế là 4 cô chụm đầu vào bàn tán, và sau cùng người đẹp ‘Oméga’ nói:

-“Thôi được, chúng tôi cùng vào quán với ông 5 phút thôi, khi ông thấy khỏe thì tụi tôi đi ngay.”

Rồi cả bọn kéo nhau vào quán, có lẽ nhờ các ly đá-đậu ngọt ngào, phần nhờ *mở-sách-dàn-cảnh-rớt-ra* của tôi, nên các cô tò-mò hỏi:

-“Ông đọc được mấy cuốn sách này à?”

-“Ông bên Phan-Thanh-Giản học lớp mấy?”

-“Chắc Ông có học thêm Anh-Văn ở Hội-Việt-Mỹ...”

-“Chắc ông học ban “C” quá...”

Tôi, vì thuộc loại... “*kém thông-minh mà chậm hiểu*” nên khi cả 4 cô hỏi một lượt như vậy, càng làm tôi lúng-túng, tôi ngậm tằm! à quên, lúc đó tôi ngậm cái ống hút nước chanh!, và vì bối-rối nên tôi chỉ biết...*gân cổ* hút gần cạn ly nước luôn, kéo một hơi, không hề nói một lời nào! Và mặt thì...đần ra như...triết-gia thứ thiệt! Thấy vậy các cô xầm-xì nói nhỏ với nhau cái gì đó, rồi ‘người đẹp Oméga’ đại-diện nói:

-“Ông thấy trong người như thế nào? Khỏe hơn chưa? Có cần chúng tôi kêu xe đưa ông vô bệnh-viện không?”

Có lẽ ly đá chanh đã làm lưỡi tôi mềm lại, hoặc vitamine C làm tôi tỉnh ra, nên tôi nói:

-“Tại đêm qua tôi thức khuya lo soạn bài bình-giải về thuyết Hiện-Sinh của Francois Sagan, thiếu ngủ quá nên chóng mặt, bây giờ đã khỏe hơn rồi...”

Một cô lập lại câu hỏi:

-“Vậy là ông đang học ban C phải không?”

Thế là tôi có dịp...ba-hoa vung-vít với các cô, về ban “C” văn-chương của tôi và kể luôn chuyện tìm kho-tàng của Edgar ra...Chúng tôi trở nên thân-mật hồi nào không biết, những các từ ‘Ông, Cô’ được thay bằng “anh Toàn” và tôi

gọi các cô bằng tên: Mai, Lan, Cúc, đặc biệt người đẹp “Oméga” tên là Trúc. (Thảo nào các cô chơi thân với nhau, nhóm của họ có biệt danh là nhóm “Tứ-Quý”: Mai, Lan, Cúc, Trúc mà!).

Trong quán, tôi cố tìm mọi cách để xoay chủ-đề vào Trúc, tôi phải gây-thiện-cảm với nàng để sau này mời em đi uống-nước-tay-đôi với tôi. Hề nàng đồng-ý, là tôi thắng cuộc đánh cá với các bạn của mình...Vì thế tôi gài cho Trúc đọc 1 vài câu rất dễ thương trong cuốn The Prophet của Kahli Gibran:

“Love gives naught but itself and takes naught but from itself...For Love is sufficient unto Love. (Tình Yêu không cho gì tự Tình-Yêu, và cũng không nhận gì từ Tình-Yêu...Vì chính Tình-Yêu đã tự đủ rồi.) “

...và tôi đề-nghị cho Trúc mượn, hẹn 3 ngày sau sẽ gặp Trúc tại quán này để nhận lại sách.

Rồi chúng tôi chia tay nhau, mà theo tôi nghĩ là ai ai cũng có vài niềm vui nho nhỏ cả:

Các cô thích-thú là đã làm một việc thiện, giúp đỡ 1 người té xỉu bên đường và được 1 chầu chè ngon lành. Phần tôi thì khi Trúc đồng-ý mượn sách, coi như tôi nắm phần thắng cá trong tay đến 90% rồi. Chờ 3 ngày sau, cho lũ bạn thấy địa-điểm tôi và Trúc hẹn-hò, thì tụi nó sẽ phục tôi sát đất...Đêm đó, về nhà tôi ngủ rất ngon và có một giấc mơ đẹp quá chừng chừng...trong mơ, tôi thấy Trúc...*đẹp nét đẹp mỏng manh* như người đẹp Liêu-Trai!

Sáng hôm sau tôi vào lớp với nỗi nôn nóng gặp lại 4 tên...quỷ-sứ để khoe thành-tích của mình, nhưng tôi chỉ có thì giờ nói chuyện với Cự-Ốm, vì Trần-Thành-Đô, hết giờ học còn phải chạy đến một trường Tư-Thục để làm... ‘Giáo-Sư’ dạy Anh-Văn !, (Đô, Anh-Văn rất giỏi, đang học Đệ Nhất trường Phan, thì hấn đi dạy kèm cho lớp Đệ Nhị trường ngoài!). Hấn lo chạy ‘sô’ như ma đuổi nên tôi không nói chuyện được. Cự-Mập thì hôm đó nghỉ học. Tôi nghĩ có lẽ hấn đau khổ khi chứng kiến cảnh “em” theo tôi vào quán hôm qua cũng không chừng?!...Lưu-Manh-Bá thì lặn đầu mất. Chỉ có Cự-Ốm phục tôi quá, hấn nói:

-“Ê Toàn, mày hay thật, mày nói cái chó gì với mấy em mà lôi được mấy em vào quán vậy? phục mày luôn!”

Tôi cười hì-hì đắc-chí:

-“Chuyện vào quán thì dễ ợt chứ có gì mà khó! Tao cho mày biết, còn hơn nữa kìa, tao “cua” dính em Trúc rồi! Và tụi tao hẹn nhau thứ Sáu này, tan học sẽ gặp nhau tại quán “Mai” đó, mày nên “hê” cho tụi thằng Bá, thằng Đô, thằng Cự-Mập biết đi, để đến quán trước ngồi chờ tao, và Tụi mày cũng đừng quên đem theo tiền chi cho tao nhen, hì...hì...hà...hà...”

Thứ Sáu, ngày-hẹn-hò đến, tan trường, tôi vội ba-chân-bốn-cẳng chạy ngay đến quán ‘Mai’ để đón Trúc. Đến nơi, tôi không thấy 4 ông bạn quý của mình đâu cả, tôi bèn chọn cái bàn hơi kín-đáo, vì tôi sợ Trúc sẽ mắc-cở khi ngồi với tôi một cách lộ-liều. Nhưng không như tôi tưởng! thay vì một mình Trúc đến trả sách, nàng lại kéo đủ cả băng “Tứ-Quy” đến. Tôi đành bấm bụng cố cười tươi để bước ra đón các em. Khi các cô đã “an-tọa”, đã gọi nước uống xong, Trúc giải-thích:

-“Đáng lẽ em đến một mình, nhưng các bạn em cũng đều muốn đi theo để gặp anh, vì tụi em nghĩ rằng anh hẳn có nhiều sách hay, nên định hỏi mượn đó mà...nè tụi bay, đứa nào muốn mượn gì thì hỏi anh đi...”

-“A, anh có tập truyện ngắn của O. Henry không?”

-“Anh có sách của Mark Twain chứ?”

-“Anh có cuốn ‘Gia-đình-tôi’ của Duy-Lam không?”

Tôi đáp:

-“May là tôi có mấy cuốn đó, tôi cũng thích Duy-Lam trong gia-đình Nhất-Linh, văn ông viết vui lắm, tếu hơn Nhất-Linh nhiều...”

Tôi chưa kịp...ba-hoa thêm thì Trúc trao cho tôi 1 cuốn tập học-trò 200 trang, nàng nói: -“Hôm trước, nghe anh nói anh lo soạn về Francois Sagan, Trúc có mượn được tập này, ấn-bản hiếm, nên Trúc đã chép hết lại vào đây.”

Tôi cầm lấy và lật ra xem, không ngờ Trúc đã viết sao lại nguyên tập truyện bằng...Tiếng Pháp, mà Pháp-Văn chỉ là sinh-ngữ 2 của tôi! Sinh ngữ 1 Anh Văn tôi còn chưa khá, huống gì tiếng Pháp! Nhưng lỡ rồi! Không thể bị mất mặt được, tôi bèn làm bộ đọc vài chữ rồi nói:

-*"Hay quá, Trúc cho anh mượn về nhà đọc nhé, Trúc chịu khó thật và ...chà chà...chữ của Trúc viết đẹp ghê..."*

Chúng tôi nói chuyện tào-lao 1 chút thì lần lượt các cô đòi về, dĩ nhiên là tôi tìm đủ mọi cách để cầm Trúc ở lại. Lúc đầu, với ý là giữ Trúc cho đến khi 4 thằng bạn quý của tôi xuất hiện chứng-kiến để thua cá với tôi. Nhưng lúc sau, câu chuyện giữa tôi và Trúc trở nên **hợp...khẩu** quá xá, tôi khám-phá ra: Trúc, dưới cái kính cận, đôi mắt của nàng trông rất thông-minh, hơn nữa, lối nói chuyện ý-nghị dễ-thương và đặc-biệt, khi nàng cười, lộ cái răng khểnh và nướm đồng tiền trông **có-duyên-hết-ý** !!! Dần-dà tôi tự nhiên trong lòng mình thấy mến Trúc vô-cùng...Tôi và nàng đã đưa đến một thỏa-thuận là mỗi ngày tôi sẽ viết một cái gì đó bằng Anh-Văn, Trúc thì viết bằng Pháp-Văn trong cuốn tập học-trò, rồi tan trường gặp nhau sẽ trao đổi tập cho nhau, mạnh ai nấy về nhà vật lộn với Tự-điển để đọc và viết trả lời lại trong tập. Như thế cả hai đứa tôi, môn sinh-ngữ 2 sẽ khá lên ngay.

Và tôi chia tay Trúc với một niềm vui nhẹ nhàng, đủ để đêm về, tôi lại nằm mơ thấy Trúc đẹp sương khói liêu-trai...

Sáng hôm sau, tôi phóng xe đến quán Mai, nơi bọn tôi thường uống cà-phê sớm thì tôi gặp đủ các "ông thần" đang ngồi bố láo ở quán. Tôi rất ngạc-nhiên khi vừa bước vào thì Cứ-Mập đã vi đứng lên, đưa tay ra "rua" tôi một cái rất lịch-sự, hần nói:

-*"Chúc mừng mày, mày dê hay quá..."*

Cùng lúc đó, cả đám bạn còn lại đều nhăn răng cười lên hô hố. Bá Thổ-Địa nói:

-*"Cái thằng ngu thiệt, Trúc Hoa-Khôi của Đoàn-Thị-Điểm mà nó lại không biết!"*

Tôi hỏi:

-*"Mày nói tao không biết, là không biết cái gì?"*

Cả bọn lại cười ầm lên, lúc đó "nhà Giáo" Trần-Thành-Đô mới giảng:

-*"Ê Toàn, bên Đoàn-Thị-Điểm, nổi tiếng nhất là Trúc-Hoa-Khôi, người đẹp của thằng Cứ-Mập, bữa tui tao chỉ mày đó...,không ngờ mày lại nhào vô nhóm Tứ-Quý, Trúc mà mày "dê" biệt-danh là **Trúc-Ốm** chứ có phải là **Trúc-Hoa-Khôi** đâu!"*

Cứ-Mập tiếp:

-*"Hôm qua mày ngồi đây với mấy em, tui tao thấy chứ, nhưng vô làm gì để cho mày ba-hoa cho đã, hà...hà..."*

"...Trúc xinh Trúc mọc đầu đình."

Em...gầy em đứng một mình...chẳng xinh!"
...hà hà..."

Tôi sững-sờ! không ngờ mình lại...**dê lộn "đối-tượng"** đánh cá... Thấy bộ mặt nhăn-nhó như...Khỉ ăn ớt của tôi, nên Cứ-Ốm bèn an-ủi:

-*"Ê Toàn, mày cũng đâu có mập hơn tao, tao thấy mày xứng với em Trúc-Ốm lắm đó Toàn..."*

Nghe vậy, tự-nhiên tôi thấy mình có nhiệm-vụ phải biện-hộ cho nàng, tôi nói:

-*"Em tên Trúc, thì dĩ nhiên là đáng người phải mãnh-mai rồi, mắt không sáng chỉ vì em bị cận, còn da không trắng, vì em có màu da mận-mòi một chút chứ có sao đâu!!! Nhưng phải công-nhận là em có lối nói chuyện dễ thương và thông-minh lắm...tui mày không tưởng được đâu..."*

Lưu-Manh-Bá liền ngâm câu ca-dao:

"Thương nhau củ ấu cũng tròn..."

Cả bọn cùng cười vang lên trong quán, tôi cũng cười và cúi nhìn trong tách cà-phê để che vẻ bối-rối, bất-chợt, tôi bỗng thấy vết sáng lấp loáng phản-chiếu trên cán muỗng xuống mặt nước cà-phê đen, hình như gợn lên mái tóc-thề nữ-sinh của Trúc, thấp-thoáng dịu-dàng...

Anh-Toàn

Toronto, Tháng 3-2002